

“Zűrzavar lesz a sírfeliratom”

Las Calles-ben majdnem nyolc óra van, a nap épp hogy lenyugodott, és a magas csúcsok gyorsan kezdik elveszíteni varázslatos rózsás színeit miközben, mint elővetítve az éjszaka feketét, ellepi őket a szomorkás szürkesség. Talán az alkony az, ami oda vezetett, hogy ismét halljam az “Epitaph” című profétikus dalt, amit 1969-ben írt a King Crimson együttes. Az énekes figyelmeztetése, inkább egy költeményben és dalban fektetett víziója, egy reménytelen panasza, újra hozzám érkezik egy fél évszázados múltból, egy múltból, ami hamarosan látta az alig megszületett jobb világ reményeinek és iluzióinak haláltusáját. *“...ha meg tudjuk tenni, mind hátradőlünk és nevetünk, de félek, holnap sírni fogok”*

Vagy tán a nap hanyatlása volt az, ami felébresztett az idő könnyörtelen múlására, az illúziók az idő és a tér valamelyik határozatlan ponton elvesztésére... arra, hogy visszavonhatatlanul utólért az öregség?

De hiszen egy ideje nem foglalkozom túlzottan az öregséggel. Jön, kész. Van, amikor az időmúlását jelző óra nem ugyan azt mutat a testnek, mint a szellemnek. Lehet, hogy máris jelzi a test hanyatlását, de a szellem ezt nem érzi. Vagy fordítva, a szellem megfáradt és legyengült egy még erős testben. Nem általános sem szabály, hogy az idő ugyan úgy halad mindkét esetben. Tudva ezt, az öregség már nem ügy, kevésbé egy súlyos, sürgős kérdés. És nem is voltam pesszimista, hanem ellenkezőleg, mindig úgy láttam az emberiség történetét, úgy az enyémet is vagy akárkié, mint egy csigavonalat, ami szüntelenül feljebb és feljebb kapaszkodik, minden fordultnál szélesebbé lesz. Ebben a merész kapaszkodásban az átmérője sose lesz kisebb és sose ereszkedik vissza. Minden botlás, hibák, harcok és elékerülhetetlen kudarcok ellenére, amik letudnák fékezni netán megingatni haladását, a történelem vonala, az enyém vagy akár másé, nem áll meg soha, hanem makacsul a magasságok felé kapaszkodik, a tökéletességre törekszik, a transzendenstre, a tudásra, az igazságra, a legjobbra, a legtisztábbra és a legszebbre.

Most, ezen az éjszakán is, igyekszem körülnézni magam kívül, körülölelni mindent, a legkisebbiktől, ettől a kislelőtől ahol élek a legnagyobbikig, a világot, a népeket, az eseményeket, a történelem jelen pillanatát. Meglátni és megérteni a mai történelmi eseményeket, melyek úgy tűnik kizárólag mindenféle erőszakról tudná mesélni, és lelkiismeretlen hatalmi harcorokról, irányt vesztett ambíciókról, önzésről, rendetlenségről...zűrzavarról. Ma a kommunikáció a letagadhatatlan, mindenki által elfogadott zsarnok, az abszolút uralkodó, de sajnos terméketlen, haszontalan, a Bábeli torony nem-értés kommunikációja, mert a szükséges szavak, amivel érvényesíteni tudná hatalmát, elvesztették jelentésüket, tartalmukat. Szeretet, szabadság, boldogság, igazságosság, hit, bizalom, hűség, tisztelet, együttérzés, tolerancia, igazság, jó, rossz, szépség... mind, mind szavak amik, oly mély és kérdőjelezhetetlen tartalommal születtek, hogy a történelem folyamán emberré tettek és határozott meg minket, intelligenciával, lélekkel, akarattal. Szavak, melyek ma már csak hideg és felületes neon fényhez hasonlóan vakíthatnak, de talán vakságtól, talán tudatlanságból vagy önteltségtől kiüresedtek, megszáradtak mégpedig azért, mert inkább megtöltöttük azzal az ízetlen, néha groteszk tartalommal, ami szerintünk legjobban megfelel saját igényeinkre. De ha így van, akkor mi marad utánuk? A nemértés, az esztelenség, végül a

zűrzavar, ami könnyen a káoszhoz vezethet. Mindez talán azért van, mert nem úgy élünk, mint emberi közösség, hanem mint elszigetelt egyének, akik kvázi elvannak kárhóztatva túlélni mindenáron ebben a strukturában, amit társadalomnak hívunk, de amiről az sem értjük egészen mit is jelent sem miből áll sőt, evidensnek tartjuk, hogy a mások kereszteződének a mi életünkben egyelten küldetése és sorsa van, mégpedig kielégíteni saját kívánságunkat és elvárásunkat.

Szemlélem a mozdulatlan és mord, a mélységekben gyökerezett hegyeket, miközben előttem felsorakoznak egymásután kitudja hány és hány olyan szó, melyek gyanítom mindannyian fontosnak tartjuk ahhoz, hogy megtudjuk határozni emberi mivoltunkat... és a nap fénye végleges eltűnése mellett meg is tudom érintem őket, egyiket a másik után, bár látom, hogy mind fénytelenek, már eltávozott belőlük lényeges, világító tartalma.

E szavak pókhálójában vergődve, tovább hallgatom King Crimson dalát. Az alig látható hegycsúcs vonalain kezd megjelenni a hold, amelynek sápadt fénye alig bírja megvilágítani a sötétségben elbújt tájat. És megállok két szóban, melyek úgy tűnik megtudták őrizni eredeti, világos, egyértelmű és fenyegető jelentésüket. Csak két szó: Zűrzavar és Sírfelirat.

Zűrzavar, az emberiség sírfelirata.

Nem az enyém.

Epitaph (Sírfelirat)

*A falak, melyre a próféták írtak
megrepedtek .
Halál eszközein
a napfény ragyogó villanás.
Ha minden embert ketté tépnek
a lidérces álmok és a vágyálmok
senki sem fog babérkoszorúzni
amikor a csend elfojtotta a sikoltásokat
A sors vaskapui között
az idő magokat vetett
és meglocsolta tetteikkel az,
aki ismer és akit ismernek.
A tudás halálos barát,
ha senki nem határozza meg a szabályokat.
Látom, az egész emberiség sorsa
örültek kezében van.
Zűrzavar lesz a sírfeliratom,
ahogy mászok egy megrepedt és feltört úton.
Ha meg tudjuk tenni, mind hátradőlünk és nevetünk
De félek, holnap sírni fogok
Igen félek, holnap sírni fogok*